

แผนแม่บทพัฒนาความปลอดภัยด้านเคมีวัตถุแห่งชาติ

ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2545-2549)

คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยทางด้านเคมีวัตถุ

ธันวาคม 2544

บทสรุปเสนอผู้บริหาร

แผนแม่บทพัฒนาความปลอดภัยด้านเคมีวัตถุแห่งชาติ ฉบับที่ 2 (พ.ศ.2545-2549)

เหตุผลความเป็นมา

เคมีวัตถุในปัจจุบันมีถึง 5 ล้านชนิด กว่า 1 แสนชนิด เข้ามาเกี่ยวข้องกับชีวิตมนุษย์ ไม่ว่าจะเป็นในด้านอุตสาหกรรม เกษตรกรรม สาธารณสุข โดยเฉพาะในชีวิตประจำวัน ฯลฯ มนุษย์จำเป็นต้องใช้เคมีวัตถุเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ในขณะที่ยังขาดความรู้ความเข้าใจถึงอันตรายของเคมีวัตถุ ซึ่งจะส่งผลต่อสุขภาพอนามัยของมนุษย์และสิ่งแวดล้อม

ปัญหาการกักเก็บสารเคมีตกค้างในผลผลิตและสิ่งแวดล้อมและอุบัติเหตุเคมีวัตถุ ก่อให้เกิดความสูญเสียทั้งต่อทรัพย์สินและชีวิต

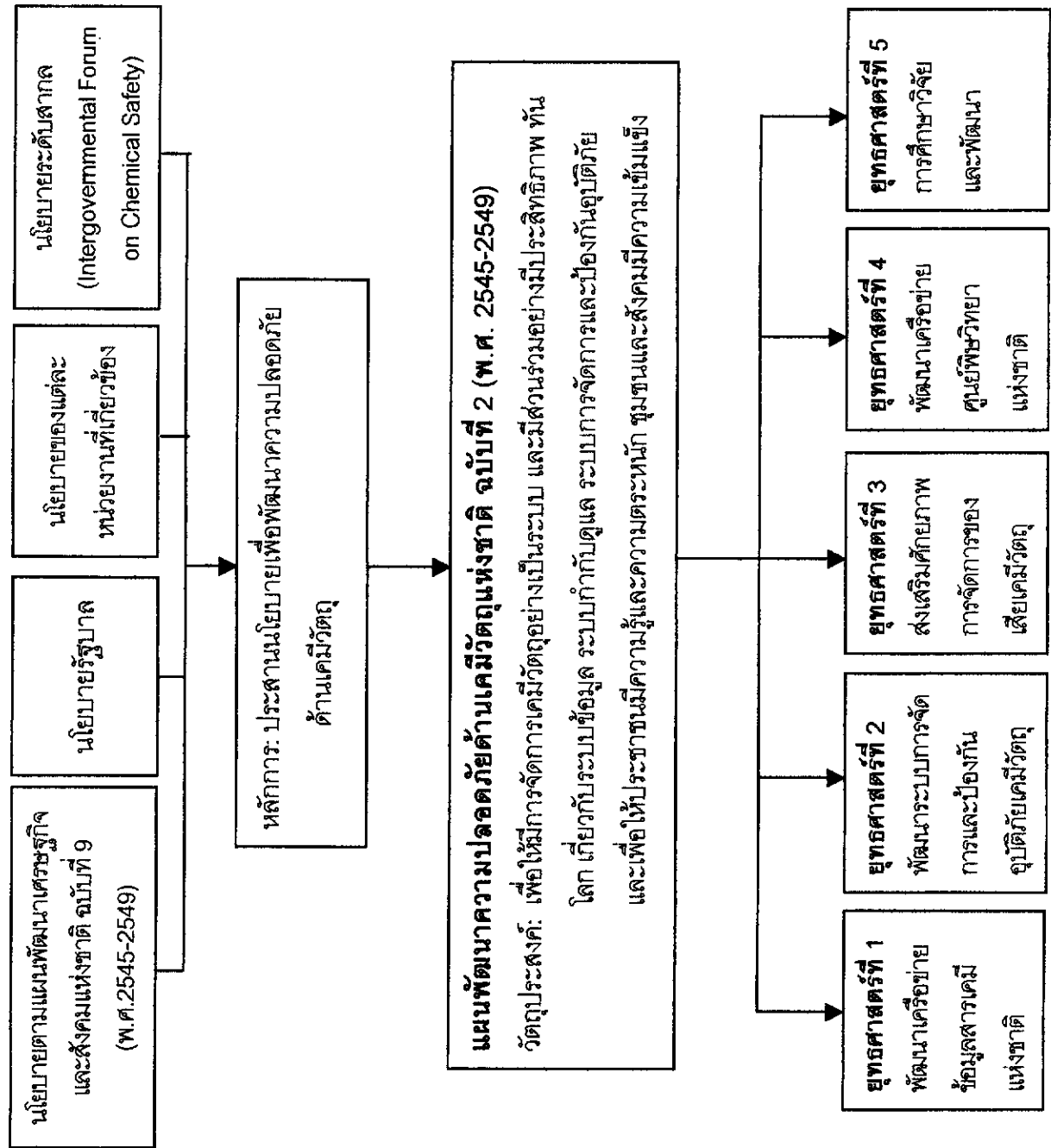
กระทรวงสาธารณสุขได้ตระหนักถึงปัญหาดังกล่าว จึงเข้าร่วมเป็นสมาชิกโครงการระหว่างประเทศว่าด้วยความปลอดภัยด้านเคมีวัตถุ หรือ IPCS (International Programme on Chemical Safety) ตามมติคณะรัฐมนตรีเมื่อ 11 มิถุนายน 2528 และเป็นศูนย์ประสานงานแห่งชาติของ Forum ระหว่างรัฐบาลว่าด้วยความปลอดภัยด้านเคมีวัตถุ หรือ IFCS (Intergovernmental Forum on Chemical Safety) ตั้งแต่วันที่ 1 เมษายน 2537 ซึ่งทั้ง IPCS และ IFCS ต่างมีบทบาทหลักที่ตรงกับเป้าประสงค์ในการดูแลสุขภาพอนามัยของประชาชนโดยการลดความเสี่ยงอันตรายจากเคมีวัตถุลง โดย IPCS รับผิดชอบด้านวิชาการ ส่วน IFCS กำกับด้านนโยบาย

ประเทศไทยได้ดำเนินงานความปลอดภัยด้านเคมีวัตถุภายใต้แผนแม่บทพัฒนาความปลอดภัยด้านเคมีวัตถุแห่งชาติฉบับที่ 1 (พ.ศ. 2540-2544) ซึ่งบรรจุในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2540-2544) มาตั้งแต่ปี 2540 โดยหน่วยงานต่างๆ ที่ดูแลเรื่องเคมีวัตถุ ซึ่งมีอยู่ถึง 13 กระทรวง รวมทั้งหน่วยงานเอกชน และองค์กรเอกชนอีกมาก อีกทั้งมีกฎหมายที่เกี่ยวข้องถึง 30 ฉบับ

อย่างไรก็ตาม เมื่อทบทวนสถานการณ์ความปลอดภัยด้านเคมีวัตถุและวิเคราะห์ประเมินผลความสำเร็จจากการพัฒนาตามแผนแม่บทฯ ฉบับที่ 1 ในช่วงที่ผ่านมา พบว่า แผนแม่บทฯ ฉบับที่ 1 มีจุดแข็งที่สำคัญได้แก่ การมีส่วนร่วมจากทุกฝ่าย การใช้ปัญญานำการปฏิบัติ และการใช้วิชาการด้านนโยบายและแผนอย่างครบถ้วนพอสมควร สำหรับสิ่งที่ควรพิจารณาเสริมความเข้มแข็งของแผนฯ ได้แก่ สมควรมีการกำหนดเป้าหมายที่ชัดเจน ให้เข้าถึงประชาชน มีกระบวนการและโครงสร้างองค์การบริหารจัดการแผนแม่บทฯ และมีการสร้างความเข้มแข็งทางปัญญา เป็นต้น

จากผลการดำเนินงานที่ผ่านมา ยังพบปัญหาความเสี่ยงอันตรายจากเคมีวัตถุในรูปแบบต่างๆ โดยเฉพาะเมื่อมีปัญหาอุบัติเหตุเคมีวัตถุเกิดขึ้นก็ยังไม่มียุทธศาสตร์รองรับโดยตรง หรือไม่มีมาตรการและวิธีการในการป้องกันแก้ไขปัญหาดังกล่าวในระบบบูรณาการ ด้วยเหตุนี้จึงอาจกล่าวได้ว่า ปัจจุบันยังขาดกลไกการประสานงานหรือไม่มีการใช้ทรัพยากรที่มีอยู่อย่างจำกัดให้เกิดประสิทธิภาพและประโยชน์สูงสุด

โครงสร้างแผนแม่บทพัฒนาความปลอดภัยด้านเคมีวัตถุแห่งชาติ ฉบับที่ 2 (พ.ศ.2545-2549)

สารบัญ

	หน้า
สถานการณ์ความปลอดภัยด้านเคมีวัตถุ สภาพปัญหาและแนวโน้ม	1
แผนแม่บทพัฒนาความปลอดภัยด้านเคมีวัตถุแห่งชาติ ฉบับที่ 2 (พ.ศ.2545-2549): วิสัยทัศน์/วัตถุประสงค์/ทิศทางการพัฒนา/เป้าหมาย/ยุทธศาสตร์หลัก	13
แผนยุทธศาสตร์หลัก 5 ด้าน	15
▪ การพัฒนาเครือข่ายข้อมูลสารเคมีแห่งชาติ ▪ การพัฒนาระบบการจัดการและป้องกันอุบัติเหตุเคมีวัตถุ ▪ การส่งเสริมศักยภาพการจัดการของเสียเคมีวัตถุ ▪ การพัฒนาเครือข่ายศูนย์พิษวิทยาแห่งชาติ ▪ การศึกษาวิจัยและพัฒนา	
 เอกสารผนวก	
เอกสารผนวก 1 องค์กรหลักและเครือข่ายรับผิดชอบความปลอดภัยด้านเคมีวัตถุ	26
เอกสารผนวก 2 กรอบความคิดและทิศทางการพัฒนาความปลอดภัยด้านเคมีวัตถุ ของประเทศในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9 (พ.ศ. 2545-2549)	32
เอกสารผนวก 3 ลักษณะของแผนแม่บทพัฒนาความปลอดภัยด้านเคมีวัตถุแห่งชาติ ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2545-2549)	35
เอกสารผนวก 4 กระบวนการจัดทำแผนแม่บทพัฒนาความปลอดภัยด้านเคมีวัตถุ แห่งชาติ ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2545-2549) ภาพที่ 1 กระบวนการจัดทำแผนแม่บทฯ ภาพที่ 2 กระบวนการบริหารแผนแม่บทฯ	36

สถานการณ์ความปลอดภัยด้านเคมีวัตถุ สภาพปัญหา และแนวโน้ม

1. ทำไมต้องทบทวนสถานการณ์

ประเทศไทยได้มีการดำเนินการพัฒนาความปลอดภัยด้านเคมีวัตถุ ตามแผนแม่บทพัฒนาความปลอดภัยด้านเคมีวัตถุแห่งชาติ ฉบับที่ 1 (พ.ศ. 2540-2544) มาตั้งแต่ปี 2540 จนถึงปัจจุบันได้มีการดำเนินการตามแผนแม่บทพัฒนาความปลอดภัยด้านเคมีวัตถุแห่งชาติ ในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 8 มาแล้วระยะหนึ่ง และกำลังจะสิ้นสุดในปี 2544

สถานการณ์ต่าง ๆ ในช่วงหลายปีที่ผ่านมา พบว่าสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นสถานการณ์ในภาพรวม สถานการณ์ด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง ด้านสาธารณสุขและสิ่งแวดล้อม ได้มีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างมากมาย การทบทวนสถานการณ์และการพยากรณ์สภาพแนวโน้มของปัญหาความเสี่ยงอันตรายจากการใช้เคมีวัตถุ เป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับการจัดทำแผนแม่บทพัฒนาความปลอดภัยด้านเคมีวัตถุแห่งชาติ ฉบับที่ 2

2. คำจำกัดความ

“สารเคมี” หรือ “เคมีวัตถุ” ในแผนแม่บทพัฒนาความปลอดภัยด้านเคมีวัตถุแห่งชาติ หมายถึง สารเคมีหรือผลิตภัณฑ์สารเคมีภายใต้การควบคุมตามกฎหมาย กฎกระทรวง และระเบียบต่าง ๆ ของภาครัฐทั้งนี้รวมถึงสารเคมีและผลิตภัณฑ์สารเคมีอื่น ๆ ที่ได้อยู่ภายใต้การควบคุมกำกับดูแลของภาครัฐ แต่มีการนำมาใช้ในประเทศไทยด้วย

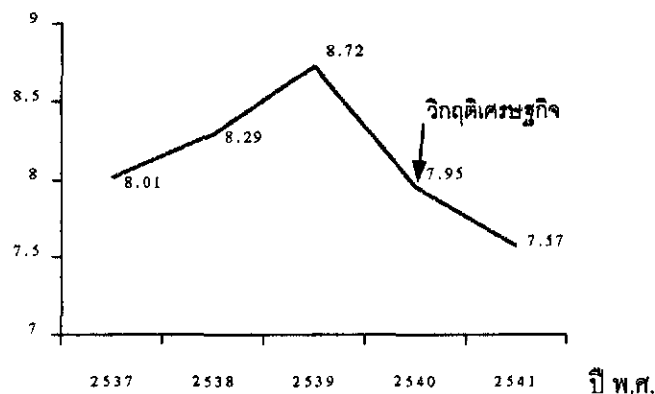
3. วิธีการทบทวน

การทบทวนสถานการณ์ความปลอดภัยด้านเคมีวัตถุจัดทำโดยการทบทวนเอกสารของหน่วยงาน และศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลจากการนำเสนอสถานการณ์การดำเนินงานของหน่วยงานต่างๆ ในการประชุมคณะอนุกรรมการประสานนโยบายและแผนการดำเนินงานว่าด้วยความปลอดภัยด้านเคมีวัตถุ รวม 30 หน่วยงาน ตั้งแต่ช่วงตุลาคม 2542 ถึงมีนาคม 2544 รวม 12 ครั้ง และโดยการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ซึ่งประกอบด้วยหน่วยงานในกระทรวงสาธารณสุข กระทรวงอุตสาหกรรม กระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม กระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ กระทรวงคมนาคม กระทรวงการคลัง กระทรวงมหาดไทย กระทรวงกลาโหม กระทรวงพาณิชย์ กระทรวงศึกษาธิการ สำนักนายกรัฐมนตรี ทบวงมหาวิทยาลัย องค์การอิสระและธุรกิจเอกชน

ฝ่าฝืนกฎหมาย เช่น การใช้ผลิตภัณฑ์รักษาฝ้าที่มี hydroquinone การนำสารละลายไซยาไนด์มาขัดเครื่องเงิน ผลิตภัณฑ์ซอสส์ก่ำจัดแมลงสาบที่ไม่ขึ้นทะเบียน เป็นต้น

ประเทศไทยมีการนำเข้าสารเคมีมาจากประเทศต่าง ๆ มากกว่า 20 ประเทศ โดยเฉลี่ยปีละประมาณ 8.1 ล้านตัน ในช่วงปี 2537-2541 (ภาพที่ 1) นำเข้ามาเพื่อใช้ในกิจการอุตสาหกรรม การเกษตรและการอุปโภคบริโภค คิดเป็นสัดส่วนโดยเฉลี่ย ร้อยละ 60.4, 38.6, และ 1.0 ตามลำดับ ใน พ.ศ. 2541 มีปริมาณการนำเข้าสารเคมีเพื่อใช้ในอุตสาหกรรมและการเกษตร 4.6 และ 2.9 ล้านตัน ในขณะที่มีการนำเข้าเพื่อการอุปโภคและบริโภคเพียง 0.068 ล้านตัน (ภาพที่ 2)

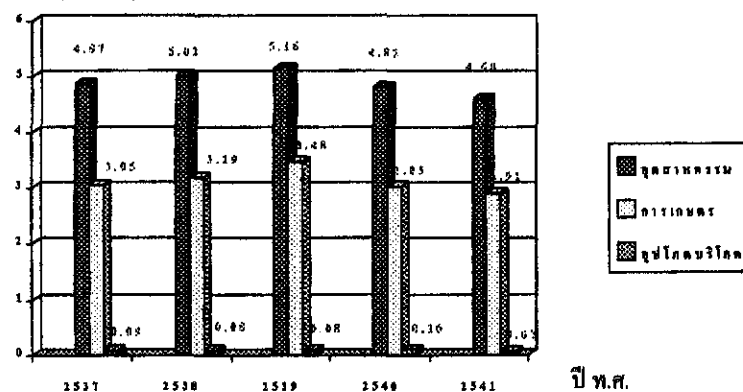
ปริมาณนำเข้า (ล้านตัน)

ที่มา : การสาธารณสุขไทย พ.ศ. 2540-2541 กระทรวงสาธารณสุข

ภาพที่ 1 ปริมาณการนำเข้าเคมีวัตถุ ปี 2537-2541

ปริมาณนำเข้า (ล้านตัน)

ที่มา : การสาธารณสุขไทย พ.ศ. 2540-2541 กระทรวงสาธารณสุข

ภาพที่ 2 ปริมาณการนำเข้าเคมีวัตถุด้านต่างๆตั้งแต่ปี 2537-2541

4.2 สถานการณ์การดำเนินงานความปลอดภัยด้านเคมีวัตถุและสภาพปัญหา

4.2.1 โครงสร้างองค์กรบริหารจัดการความปลอดภัยด้านเคมีวัตถุของประเทศไทย

การพัฒนาความปลอดภัยด้านเคมีวัตถุของประเทศไทยเป็นความรับผิดชอบของทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐ เอกชน องค์กรเอกชน สื่อ องค์กรท้องถิ่น และประชาชน และต้องการการมีส่วนร่วมอย่างจริงจัง และเข้มแข็งของทุกภาคส่วนเป็นอย่างมากในทุกระดับ ตั้งแต่ระดับนโยบาย ระดับปฏิบัติการ และระดับประชาสังคม เมื่อวิเคราะห์โครงสร้างองค์กรและบทบาทของแต่ละภาคส่วนแล้ว พบว่า ยังต้องมีการพัฒนาให้มีความเข้มแข็งอีกมาก เฉพาะภาครัฐ พบว่า มีหน่วยงานระดับกระทรวง 13 กระทรวง มีกฎหมายที่เกี่ยวข้องอย่างน้อย 30 ฉบับ (ภาพที่ 6) ภายในกระทรวงมีหน่วยงานระดับกรม/สำนัก/กอง/กลุ่มงาน/ฝ่าย ดำเนินการกิจกรรม/งาน/แผนงาน/โครงการตามบทบาทหน้าที่ความรับผิดชอบของหน่วยงาน ซึ่งมีทั้งในรูปคณะกรรมการ/อนุกรรมการ/คณะทำงานฯ ทั้งงานประจำ งานโครงการ และ/หรืองานเฉพาะกิจ

ในช่วงแผนแม่บทพัฒนาความปลอดภัยด้านเคมีวัตถุแห่งชาติ ฉบับที่ 1 (พ.ศ. 2540-2544) พบว่าหน่วยงานต่าง ๆ มีการดำเนินงานตามเป้าหมายที่หน่วยงานกำหนด สอดคล้องตามนโยบายรัฐบาล นโยบายประสานความปลอดภัยด้านเคมีวัตถุ และนโยบายของหน่วยงาน หากแต่ยังไม่สามารถแสดงผลสัมฤทธิ์ในภาพรวมของการพัฒนาทางด้านนี้ของประเทศได้อย่างชัดเจน

ในส่วนของภาคธุรกิจเอกชน แม้ว่าบทบาทการมีส่วนร่วมในแผนแม่บทพัฒนาความปลอดภัยด้านเคมีวัตถุแห่งชาติ ฉบับที่ 1 ยังไม่เด่นชัดนัก แต่พบว่า โรงงานอุตสาหกรรมขนาดใหญ่มีความตื่นตัว มีการพัฒนาความรับผิดชอบต่อผลิตภัณฑ์ สังคม และสิ่งแวดล้อม โดยเริ่มเข้าร่วมโครงการ Responsible care, Green Technology, ISO 14000, มอก. 18000 เป็นต้น อย่างไรก็ตาม ประเทศไทยมีโรงงานอุตสาหกรรมเคมีประมาณ 16,000 โรงงานจากจำนวนโรงงานอุตสาหกรรมต่าง ๆ ทั้งหมดทั่วประเทศประมาณ 126,800 โรงงาน มีความแตกต่างของขนาดโรงงานที่มีทั้งขนาดเล็ก ขนาดกลาง และขนาดใหญ่ มีปัญหาทั้งด้านเศรษฐกิจ เงินลงทุน และต่อภาครัฐในการกำกับดูแลและแสวงหาความร่วมมือ ปัญหาการทำกำไรมากกว่าเรื่องของสิ่งแวดล้อมและความปลอดภัย ปัญหามูลค่าการขาดความรู้เรื่องสารเคมี และปัญหาขาดประสิทธิภาพการบริหารจัดการที่ดี

ขณะที่องค์กรเอกชน สื่อ องค์กรท้องถิ่น และประชาชน มีแนวโน้มกำลังพัฒนาในเรื่องนี้ให้เข้มแข็งมากขึ้น มีความตื่นตัว มีความตระหนัก และเรียกร้อง เพื่อปกป้องสิทธิและคุ้มครองตนเองให้ปลอดภัยจากการใช้สารเคมี จากอุบัติเหตุและอุบัติเหตุเคมีวัตถุ ต้องการมีสังคมที่ดี ในเมืองที่น่าอยู่ มีสิ่งแวดล้อมที่มีคุณภาพ

ประเทศไทยมีกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการจัดการสารเคมีตลอดวัฏจักรอย่างน้อยถึง 30 ฉบับ ที่ผ่านมามีการทบทวน ปรับปรุงกฎหมายให้ทันสมัย เช่น พระราชบัญญัติส่งเสริมคุณภาพสิ่งแวดล้อม พระราชบัญญัติวัตถุอันตราย พระราชบัญญัติเครื่องสำอาง พ.ศ. 2535 ในขณะที่พระราชบัญญัติยา พ.ศ. 2510 และพระราชบัญญัติอาหาร พ.ศ. 2522 ได้มีการทบทวนปรับปรุงแล้ว กำลังอยู่ในขั้นตอนเสนอผ่านคณะรัฐมนตรีให้ความเห็นชอบ เป็นต้น พบว่า ยังคงมีปัญหาด้านการบริหารจัดการและความซ้ำซ้อนในการบังคับใช้ของกฎหมาย ยังเกิดความเข้าใจสับสนในการควบคุมกำกับดูแล ทั้งในส่วนของภาครัฐเอง และผู้ถูกบังคับใช้ (ภาคธุรกิจเอกชน)

4.2.2 ข้อมูลด้านเคมีวัตถุ

พบว่ามีข้อมูลตลอดวัฏจักรของเคมีวัตถุ (นำเข้า → ผลิต → บริโภค/อุปโภค → ส่งออก → กำจัด * หมายถึง การขนส่งและจัดเก็บ) หลายด้านมากมาย โดยหน่วยงานต่างๆ ได้จัดทำฐานข้อมูลของตนเอง เพื่อประโยชน์สำหรับใช้งานของหน่วยงาน โดยอาจบรรลุเป้าหมายของหน่วยงาน แต่ไม่บรรลุเป้าหมายที่ต้องการของประเทศ เนื่องจากการจัดเก็บข้อมูลของหน่วยงานต่างๆ ยังไม่เป็นระบบเดียวกัน (systematic) ยังไม่สอดคล้องและเป็นมาตรฐานเดียวกัน (harmonization และ standardization) มีข้อมูลมากมาย กระจัดกระจาย ไม่ทราบซึ่งกันและกัน เข้าถึงยาก ไม่สามารถเรียกใช้ข้อมูลได้เมื่อต้องการ

4.2.3 สารเคมีปนเปื้อนในสิ่งแวดล้อม และสารเคมีในผลิตภัณฑ์สุขภาพ

สารเคมีที่ปนเปื้อนในสิ่งแวดล้อมที่เป็นปัญหา ได้แก่ สารเคมีที่ย่อยสลายยาก คงทนในสิ่งแวดล้อม ที่เรียกว่า Persistent Organic Pollutants (POPs) ได้แก่ สาร PCBs, Dioxins สารกำจัดศัตรูพืชกลุ่มออร์กาโนคลอรีน เป็นต้น นอกจากนี้ โลหะหนักพวกตะกั่ว สารหนู ปปรอท แคดเมียม ก่อให้เกิดปัญหาปนเปื้อนในสิ่งแวดล้อมและห่วงโซ่อาหาร

สารเคมีในผลิตภัณฑ์สุขภาพที่เป็นปัญหาในอาหาร เช่น วัตถุกันเสียพวกกรดเบนโซอิกและกรดซอร์บิก สีที่ห้ามใช้ในอาหาร บอแรกซ์ สารกำจัดศัตรูพืชตกค้างในอาหาร สารเคลือบอาหารอลูมิเนียม การปนเปื้อนของสาร Dioxins ในผลิตภัณฑ์นม ช็อกโกแลต และสาร 3-Monochloro-1,2-propanediol (MCPD) ในซอสถั่วเหลือง เป็นต้น เครื่องสำอางที่เป็นปัญหา เช่น ผลิตภัณฑ์ทาผิวที่มีสารไฮโดรควิโนน สารปรอทผสมแอมโมเนีย กรดวิตามินเอ ด้านยา เช่น ปัญหาความเสี่ยงอันตรายจากการใช้สาร Phenylpropanolamine ในยาแก้ไอและยาบรรเทาอาการหวัด การใช้ยาแก้ปวดกลุ่ม Opioid ปัญหาการใช้ยา Paracetamol ในทางที่ผิด และวัตถุอันตรายทางสาธารณสุขที่เป็นปัญหาส่วนใหญ่ ได้แก่ วัตถุอันตรายที่ฝ่าฝืนกฎหมาย เช่น ซอลด์กำจัดแมลงสาบ เป็นต้น

4.2.6 ระบบเฝ้าระวังความปลอดภัยด้านเคมีวัตถุ

ในปีพ.ศ. 2540 สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยาพร้อมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องดำเนินการศึกษาวิจัยโครงการพัฒนาเครือข่ายระบบเฝ้าระวังความปลอดภัยด้านเคมีวัตถุ โดยศึกษาระบบเฝ้าระวังที่มีอยู่ 4 ระบบ ได้แก่ ระบบเฝ้าระวังโรค ระบบเฝ้าระวังคุณภาพสิ่งแวดล้อม ระบบเฝ้าระวังความปลอดภัยผู้บริโภค และระบบเฝ้าระวังการขนส่ง การจัดเก็บ การนำไปทิ้งหรือทำลายเคมีวัตถุ โดยวิเคราะห์สถานการณ์ของระบบเฝ้าระวังที่มีอยู่แล้วทั้ง 4 ระบบ ซึ่งดำเนินการโดยภาครัฐเท่านั้น เมื่อวิเคราะห์จุดแข็ง จุดอ่อน และความสัมพันธ์ระหว่างระบบเฝ้าระวังด้านสุขภาพและด้านสิ่งแวดล้อมแล้วพบปัญหาสำคัญหลายด้าน ได้แก่ ด้านการกำหนดนโยบาย ด้านการจัดเก็บข้อมูล ตลอดจนด้านการประสานข้อมูลและการนำข้อมูลมาใช้ ทั้งนี้ จากโครงการศึกษาดังกล่าวได้เสนอรูปแบบเครือข่ายระบบเฝ้าระวังที่พึงประสงค์ของประเทศไทยไว้ด้วย

4.2.7 การดำเนินงานตามแผนแม่บทพัฒนาความปลอดภัยด้านเคมีวัตถุแห่งชาติ ฉบับที่ 1 (พ.ศ. 2540-2544)

การดำเนินงานตามแผนแม่บทพัฒนาความปลอดภัยด้านเคมีวัตถุแห่งชาติ ฉบับที่ 1 ซึ่งมีทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องร่วมดำเนินการประกอบด้วย 3 แผนงานหลัก คือ แผนงานพัฒนาองค์ความรู้และทรัพยากรมนุษย์ แผนงานพัฒนาโครงสร้างระบบบริหาร และแผนงานพัฒนาระบบบริการ ในแผนงานพัฒนาองค์ความรู้และทรัพยากรมนุษย์นั้น หน่วยงานต่าง ๆ มีการพัฒนาระบบข้อมูลข่าวสาร ประชาสัมพันธ์และการประสานงานด้านวิชาการเรื่องสารเคมีเพื่อสนองวัตถุประสงค์ของหน่วยงานเอง ซึ่งยังขาดการประสานความร่วมมือในการจัดเก็บและแลกเปลี่ยนข้อมูล แผนงานพัฒนาโครงสร้างระบบบริหารยังมีการดำเนินการไม่มากนักในช่วงที่ผ่านมา การรายงานผลการดำเนินงานยังมีความซ้ำซ้อนกับแผนงานอื่น แผนงานพัฒนาระบบบริการซึ่งแบ่งออกเป็นระบบบริการทั่วไปและระบบบริการฉุกเฉินยังมีน้อย อาจเกิดเนื่องจากหน่วยงานไม่ได้รายงานผลการดำเนินงานหรือรายงานรวมอยู่ในแผนงานอื่น ระบบบริการทั่วไปของสถานพยาบาลจำเป็นต้องอาศัยเครือข่ายศูนย์พิษวิทยา ที่สำคัญ คือ ศูนย์พิษวิทยา คณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดี ศูนย์พิษวิทยาสิ่งแวดล้อมและอุตสาหกรรมนานาชาติของสถาบันวิจัยจุฬาภรณ์ ศูนย์ข้อมูลพิษวิทยาของกรมวิทยาศาสตร์การแพทย์ ศูนย์ข้อมูลผลิตภัณฑ์สารเคมีที่ใช้ในด้านเกษตรกรรมของกรมวิชาการเกษตร ศูนย์อาชีวเวชศาสตร์ของโรงพยาบาลนพรัตนราชธานี ศูนย์เวชศาสตร์สิ่งแวดล้อมของโรงพยาบาลเมตตาประชารักษ์ และข้อมูลผลิตภัณฑ์สุขภาพของสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา

ระบบบริการฉุกเฉินในการเกิดอุบัติเหตุเคมีวัตถุกำลังดำเนินการในหลายหน่วยงาน และสถานประกอบการ กรมควบคุมมลพิษมีระบบแจ้งข้อมูลการระบอบอุบัติเหตุเคมีวัตถุอัตโนมัติทางโทรศัพท์ด้วย

(2) การจัดการและลดปริมาณของเสียเคมีวัตถุ โดยรัฐบาลต้องมีการประสานแปลงแผนที่มือไปสู่การปฏิบัติอย่างเป็นรูปธรรม เห็นผลสัมฤทธิ์ ภาคธุรกิจเอกชน องค์กรเอกชน สื่อ องค์กรท้องถิ่น และประชาชนควรมีบทบาทเข้ามามีส่วนร่วมในเชิงให้ความร่วมมือมากกว่าต่อต้านในเรื่องนี้ให้มากขึ้น การเพิ่มแรงจูงใจและข้อได้เปรียบทางเศรษฐศาสตร์ในการปฏิบัติตามกฎหมายของผู้ประกอบการ การประยุกต์แนวคิดการพัฒนาที่ยั่งยืน ทักษะคน และองค์ความรู้ให้แก่ประชาชน

(3) การประสานข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับเคมีวัตถุ เสนอให้มีเครือข่ายสารสนเทศแห่งชาติด้านเคมีวัตถุ เพื่อประสานระบบข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับเคมีวัตถุให้สามารถแลกเปลี่ยนและเข้าถึงข้อมูลซึ่งกันและกันได้

(4) การส่งเสริมให้มีการเชื่อมโยงข้อมูลพิษวิทยาจากองค์กรต่าง ๆ ให้เป็นเครือข่าย เพื่อสามารถให้บริการทางการแพทย์และข้อมูลวิชาการต่างๆ การเข้าถึงข้อมูลต้องทำได้ทั้งในกรณีฉุกเฉินและกรณีปกติ และสามารถให้บริการได้ 24 ชั่วโมง

(5) เครือข่ายด้านศึกษาวิจัยและพัฒนา เสนอให้ทุกภาคส่วนร่วมกันจัดทำ Priority Research Agenda ที่สามารถตอบสนองปัญหาสารเคมีที่มีความสำคัญลำดับต้นๆ จากผลการพัฒนาในแผนแม่บทพัฒนาความปลอดภัยด้านเคมีวัตถุแห่งชาติ ฉบับที่ 1

4.3.2 ปัญหาที่ควรดำเนินการในระยะยาว ซึ่งต้องการความร่วมมือจากทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง ต้องการเวลาและงบประมาณมีดังนี้

(1) การพัฒนากฎหมายที่เกี่ยวข้องกับเคมีวัตถุ พบว่า กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับเคมีวัตถุอย่างน้อย 30 ฉบับ ยังมีปัญหาการบริหารจัดการ สมควรมีการวิเคราะห์จุดแข็ง จุดอ่อน และความซ้ำซ้อนของกฎหมาย สมควรมีการทบทวนการบริหารกฎหมายที่สำคัญๆ และเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ให้ผู้ประกอบการและประชาชนทราบ ควรกำหนดบทลงโทษให้เหมาะสมกับความเสียหายและสภาพเศรษฐกิจในปัจจุบัน

(2) ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของภาคธุรกิจเอกชน องค์กรเอกชน สื่อ องค์กรท้องถิ่น ชุมชน และประชาชน เพื่อสร้างความตระหนักถึงความเสี่ยงอันตรายจากเคมีวัตถุต่อสุขภาพและสิ่งแวดล้อม การดำเนินการนี้ควรร่วมกับหน่วยงานในสถานศึกษาทั้งกระทรวงศึกษาธิการและทบวงมหาวิทยาลัย ที่จะสอดแทรกจิตสำนึกในเรื่องวัฒนธรรมความปลอดภัย การรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม แก่นักเรียน นักศึกษา การเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ความรู้ด้านเคมีวัตถุแก่ประชาชนทั่วไป เป็นต้น

(3) การพัฒนาคน “ยึดคนเป็นศูนย์กลางของการพัฒนา” สอดคล้องตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 8 และ 9 “คน” ในที่นี้หมายถึง ประชาชน และบุคลากรที่เกี่ยวข้องทั้งระบบ เสนอให้ร่วมกันวิเคราะห์ training need และจัดลำดับความสำคัญของการพัฒนาในแต่ละระดับ ทั้งนี้ ต้องให้

แผนแม่บทพัฒนาความปลอดภัยด้านเคมีวัตถุแห่งชาติ

ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2545-2549)

สียทัศน์/วัตถุประสงค์/ทิศทางการพัฒนา/เป้าหมาย/ยุทธศาสตร์หลัก/องค์กรหลักและเครือข่ายรับผิดชอบ

วิสัยทัศน์

“ประเทศไทยมีการจัดการเคมีวัตถุอย่างเป็นระบบ มีส่วนร่วมจากทุกภาคส่วนและสามารถประสานประโยชน์กับนานาชาติได้ โดยมุ่งให้ประชาชนมีสุขภาพดี ปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ในสิ่งแวดล้อมที่ดี มีคุณภาพ”

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้มีการจัดการเคมีวัตถุอย่างเป็นระบบ และมีส่วนร่วมอย่างมีประสิทธิภาพ ทันโลก เกี่ยวกับระบบข้อมูล ระบบกำกับดูแล ระบบการจัดการและป้องกันอุบัติเหตุ
2. เพื่อให้ประชาชนมีความรู้และความตระหนัก ชุมชนและสังคมมีความเข้มแข็ง

ทิศทางการพัฒนา

1. พัฒนาโครงสร้างองค์กรและระบบการบริหารจัดการ การติดตามประเมินผล และการกำกับดูแลในด้านต่างๆ ดังนี้
 - เครือข่ายข้อมูลสารเคมี
 - ระบบการจัดการและป้องกันอุบัติเหตุเคมีวัตถุ
 - การจัดการของเสียเคมีวัตถุ
 - เครือข่ายศูนย์พิษวิทยา
 - การศึกษาวิจัยและพัฒนา
2. ส่งเสริมการมีส่วนร่วม
 - สร้างแรงจูงใจให้มีความร่วมมือระหว่างภาครัฐ เอกชน ประชาชน ชุมชน และสังคม
 - สร้างความเข้มแข็งของประชาชน ชุมชน และสังคม

ยุทธศาสตร์หลัก 5 ด้าน

ยุทธศาสตร์ที่ 1: การพัฒนาเครือข่ายข้อมูลสารเคมีแห่งชาติ

1. สถานการณ์และสภาพปัญหา

จากการทบทวนสถานการณ์การดำเนินงานความปลอดภัยด้านเคมีวัตถุ ตามแผนแม่บทพัฒนาความปลอดภัยด้านเคมีวัตถุแห่งชาติ ฉบับที่ 1 (พ.ศ. 2540-2544) พบว่า มีข้อมูลตลอดวัฏจักรของเคมีวัตถุหลายด้านมากมาย โดยหน่วยงานต่างๆ ได้จัดทำฐานข้อมูลของตนเอง เพื่อประโยชน์สำหรับใช้งานของหน่วยงาน โดยอาจบรรลุเป้าหมายของหน่วยงาน แต่ไม่บรรลุเป้าหมายที่ต้องการของประเทศ เนื่องจากการจัดเก็บข้อมูลของหน่วยงานต่างๆ ยังไม่เป็นระบบเดียวกัน (systematic) ยังไม่สอดคล้องและไม่เป็นมาตรฐานเดียวกัน (harmonization และ standardization) มีข้อมูลมากมาย กระจัดกระจาย ไม่ทราบข้อมูลซึ่งกันและกัน เข้าถึงยาก ไม่สามารถเรียกใช้ข้อมูลได้เมื่อต้องการ รวมทั้งข้อมูลที่มียังไม่ครอบคลุมการดำเนินงานในทุกด้าน

ประโยชน์ที่สำคัญยิ่งของข้อมูล คือ การนำข้อมูลมาวิเคราะห์ประเมินสถานการณ์ สภาพปัญหา และแนวโน้ม เพื่อการบริหารจัดการ และการตัดสินใจในการดำเนินงาน ทั้งในระดับของนโยบายและระดับแผนปฏิบัติการ ในแผนแม่บทฉบับนี้พบว่า ส่วนของข้อมูลเพื่อสนับสนุนการดำเนินงานตามยุทธศาสตร์ต่างๆ ทั้ง 5 ด้านยังขาดความสมบูรณ์อยู่มาก นับตั้งแต่ ข้อมูลพื้นฐานสารเคมีซึ่งใช้ในการติดตามกำกับ ข้อมูลการจัดการและป้องกันอุบัติเหตุเคมีวัตถุ ข้อมูลการจัดการของเสียเคมีวัตถุ ข้อมูลสำหรับพัฒนาเครือข่ายศูนย์พิษวิทยาแห่งชาติ และข้อมูลการศึกษาวิจัยและพัฒนา ดังนั้น จึงจำเป็นต้องพัฒนาเครือข่ายระบบข้อมูลดังกล่าวให้ประสบผลสำเร็จ ซึ่งนอกจากให้ประโยชน์ในแง่ของความสามารถในการเรียกข้อมูลมาใช้แล้ว ยังเป็นประโยชน์ในเชิงความเชื่อมั่น ความถูกต้อง และทันสมัยของข้อมูลอีกด้วย ทั้งนี้ เพื่อเป็นพื้นฐานในการบริหารจัดการต่อไป

2. วัตถุประสงค์

เพื่อให้มีศูนย์กลางให้บริการข้อมูลพื้นฐานและประสานเครือข่ายข้อมูลสารเคมี และมีระบบข้อมูลเพื่อสนับสนุนยุทธศาสตร์หลักที่กำหนดไว้ทั้ง 5 ด้าน

ยุทธศาสตร์ที่ 2: การพัฒนาระบบการจัดการและป้องกันอุบัติเหตุเคมีวัตถุ

1. สถานการณ์และสภาพปัญหา

ในช่วงที่ผ่านมาประเทศไทยมีอุบัติเหตุเคมีวัตถุบ่อยครั้งมาก แม้ว่าหน่วยงานที่เกี่ยวข้องหลายหน่วยงานต่างมีแผนพัฒนาเพื่อการจัดการและป้องกันอุบัติเหตุอยู่แล้ว เช่น กระทรวงมหาดไทยมีแผนป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนแห่งชาติ พ.ศ. 2541 กระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อมมีแผนปฏิบัติการจัดการระบบการขนส่งวัตถุอันตราย ศูนย์อุบัติเหตุกรุงเทพมหานครมีแผนป้องกันบรรเทาอุบัติเหตุสารเคมี และกรมการแพทย์มีแผนบรรเทาอุบัติเหตุและสาธารณภัย เป็นต้น แต่ยังไม่มีความชัดเจนว่าหน่วยงานที่รับผิดชอบโดยตรงในการประสานการจัดการและป้องกันให้เป็นเอกภาพ ไม่มีหน่วยงานการสูงสุดที่มีอำนาจตัดสินใจสั่งการได้ในระดับประเทศ และหน่วยงานยังขาดความพร้อมทั้งในด้านศักยภาพของบุคลากรที่ทำหน้าที่กู้ภัย เครื่องมือ วัสดุอุปกรณ์ในการจัดการและป้องกันอุบัติเหตุ ความพร้อมของสถานพยาบาลในการให้การรักษ า เป็นต้น

นอกจากนี้ ยังมีปัญหาการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ เนื่องจากพบว่า การจัดการและป้องกันอุบัติเหตุเคมีวัตถุแต่ละครั้งเป็นไปอย่างไม่เป็นระบบ ไม่มีขั้นตอนที่ชัดเจนและถูกต้องตามหลักวิชาการ (Standard operating procedure) ขาดระบบฟื้นฟูที่มีประสิทธิภาพภายหลังที่เกิดอุบัติเหตุแล้ว ดังนั้นจึงจำเป็นต้องพัฒนาการจัดการและป้องกันอุบัติเหตุเคมีวัตถุให้เป็นระบบ สามารถจัดการและป้องกันอุบัติเหตุได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. วัตถุประสงค์

เพื่อให้มีระบบการจัดการและป้องกันอุบัติเหตุเคมีวัตถุอย่างถูกต้อง รวดเร็ว และมีประสิทธิภาพ เกิดการสูญเสียต่อชีวิต ทรัพย์สิน และสิ่งแวดล้อมน้อยที่สุด

3. เป้าหมาย

มีหน่วยงานรับผิดชอบเป็นศูนย์ประสานงานจัดการและป้องกันอุบัติเหตุเคมีวัตถุโดยตรง และมีแผนปฏิบัติการจัดการและป้องกันอุบัติเหตุเคมีวัตถุฉุกเฉินระดับชาติครอบคลุมทั้งประเทศ

- 4.3 พัฒนาจัดทำแผนปฏิบัติการจัดการและป้องกันอุบัติเหตุเคมีวัตถุทั้งในระดับชาติ และระดับจังหวัด
- 4.4 พัฒนาสถานพยาบาลในจังหวัดที่มีความเสี่ยงสูง ให้มีความสามารถในการรักษาผู้ป่วยจากอุบัติเหตุเคมีวัตถุอย่างมีประสิทธิภาพ
- 4.5 พัฒนาศักยภาพที่เกี่ยวข้องกับการจัดการและป้องกันอุบัติเหตุเคมีวัตถุ ให้สอดคล้องตามแผนปฏิบัติการจัดการและป้องกันอุบัติเหตุเคมีวัตถุ
- 4.6 ส่งเสริมให้มีเครื่องมือ วัสดุอุปกรณ์ที่จำเป็นในการจัดการและป้องกันอุบัติเหตุเคมีวัตถุอย่างเพียงพอ
- 4.7 ส่งเสริมการประชาสัมพันธ์ เพื่อเผยแพร่ความรู้ด้านการจัดการและป้องกันอุบัติเหตุเคมีวัตถุให้กับประชาชนกลุ่มเสี่ยง และประชาชนทั่วไปอย่างเหมาะสมและต่อเนื่อง
- 4.8 พัฒนาให้มีกฎหมายและหน่วยงานรับผิดชอบที่สามารถเรียกชดเชยความเสียหายจากอุบัติเหตุเคมีวัตถุได้อย่างชัดเจนและเป็นรูปธรรม

4. มาตรการ

- 4.1 ลดอัตราการเพิ่มของเสียเคมีวัตถุ (Chemical waste minimization) โดยเฉพาะของเสียจากภาคอุตสาหกรรม และนำของเสียกลับมาใช้ประโยชน์ใหม่ โดยเสริมสร้างองค์ความรู้ความเข้าใจ แรงจูงใจแก่ผู้เกี่ยวข้อง และประชาสัมพันธ์ ทั้งนี้ สนับสนุนให้ภาครัฐและเอกชนทำการศึกษาวิจัยและพัฒนา รวมทั้งให้ความสนับสนุนทางด้านเทคโนโลยี
- 4.2 พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานโดยปรับปรุงกฎหมาย กฎกระทรวงฯ ประกาศฯ มาตรฐานต่างๆ และมาตรการทางเศรษฐศาสตร์ ให้เอื้อต่อการส่งเสริมศักยภาพการจัดการของเสียเคมีวัตถุ รวมทั้งสนับสนุนให้มีศูนย์จัดการของเสียเคมีวัตถุเพิ่มมากขึ้น
- 4.3 พัฒนาให้มีฐานข้อมูลเกี่ยวกับของเสียเคมีวัตถุที่ชัดเจน ถูกต้อง และเชื่อถือได้ เช่น ปริมาณของเสียเคมีวัตถุ และแหล่งกำเนิด เป็นต้น เพื่อให้สามารถติดตาม ประเมินสถานการณ์ สภาพปัญหา และแนวโน้มได้อย่างสมเหตุสมผล

2. วัตถุประสงค์

เพื่อพัฒนาเครือข่ายศูนย์พิษวิทยาให้มีศักยภาพ ในการให้บริการประชาชนและบุคลากรทาง การแพทย์ในเรื่องข้อมูลด้านพิษวิทยา เภสัชวิทยา อาการอันไม่พึงประสงค์ รวมทั้งการรักษา การ วิเคราะห์ทางห้องปฏิบัติการ และการป้องกันเพื่อลดความเสี่ยงและการสูญเสีย สร้างระบบเฝ้าระวัง และให้ความช่วยเหลือทั้งในภาวะปกติและฉุกเฉิน

3. เป้าหมาย

มีเครือข่ายศูนย์พิษวิทยาอย่างน้อย 4 ศูนย์ใน 4 ภูมิภาค ที่ดำเนินงานด้านเครือข่ายข้อมูล พิษวิทยา เภสัชวิทยา และอาการอันไม่พึงประสงค์ ด้านห้องปฏิบัติการ ด้านการรักษา ด้านการเฝ้าระวัง และป้องกัน และด้านการพัฒนาบุคลากร

4. มาตรการ

- 4.1 พัฒนาเครือข่ายข้อมูลสารเคมีและผลิตภัณฑ์อุปโภคบริโภค ระบบข้อมูลเฝ้าระวังและ ระบาดวิทยา
- 4.2 สนับสนุนให้มีเครือข่ายห้องปฏิบัติการ ที่มีมาตรฐานเดียวกัน สามารถใช้ทรัพยากร ร่วมกัน
- 4.3 พัฒนาเครือข่ายการรักษาอาการเกิดพิษและอาการอันไม่พึงประสงค์
- 4.4 พัฒนาระบบเฝ้าระวังและป้องกันความเสี่ยงอันตรายจากเคมีวัตถุ
- 4.5 พัฒนาศูนย์กลางที่เกี่ยวข้องให้มีศักยภาพในการปฏิบัติงาน
- 4.6 พัฒนาเครือข่ายประชาสัมพันธ์โดยเน้นการให้ความรู้

2. วัตถุประสงค์

เพื่อสร้างองค์ความรู้สำหรับการพัฒนานโยบายและแผน การแก้ไขปัญหา รวมทั้งการติดตาม ประเมินผล และการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ ตามแผนแม่บทพัฒนาความปลอดภัยด้านเคมีวัตถุแห่งชาติ ฉบับที่ 2 นี้

3. เป้าหมาย

มีนโยบายและแผนการศึกษาวิจัยและพัฒนาของประเทศเกี่ยวกับความปลอดภัยด้านเคมีวัตถุ และมีการศึกษาวิจัยและพัฒนาเพื่อสนองยุทธศาสตร์ทั้ง 4 ด้านของแผนแม่บทพัฒนาความปลอดภัยด้านเคมีวัตถุแห่งชาติฉบับที่ 2

4. มาตรการ

- 4.1 ส่งเสริมให้มีการกำหนดนโยบายและแผนการศึกษาวิจัยและพัฒนาของประเทศ เกี่ยวกับความปลอดภัยด้านเคมีวัตถุ โดยทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง
- 4.2 ส่งเสริมให้มีการวิจัยและพัฒนาตามแผนการศึกษาวิจัยและพัฒนา ที่ตอบสนองการ ดำเนินงานตามยุทธศาสตร์หลักที่กำหนดไว้อีก 4 ด้านในแผนแม่บทฯ ฉบับที่ 2 และตอบ สอนองการดำเนินงานของประเทศตามข้อตกลงระหว่างประเทศ (International Agreements) ต่างๆ

ยุทธศาสตร์หลัก หน่วยงาน	1 การรับข้อมูลและเตรียมความพร้อม ข้อมูลและเครื่องมือแห่งชาติ	2 การพัฒนาระบบการ จัดการและป้องกัน อุบัติเหตุและภัยพิบัติ	3 การส่งเสริมศักยภาพ การจัดการ ของเสียอันตราย	4 การพัฒนาเครือข่าย ศูนย์พิชิตภัยแห่งชาติ	5 การศึกษาวิจัยและ พัฒนา
15. กรมประมง	X	N.A.	X	N.A.	X
16. สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม	X	X	N.A.	X	X
17. การนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย	X	X	X	X	X
18. การปิโตรเลียมแห่งประเทศไทย	X	X	N.A.	N.A.	X
19. สำนักงานนโยบายและแผนสิ่งแวดล้อม	X	X	X	N.A.	X
20. กรมวิทยาศาสตร์บริการ	X	N.A.	N.A.	N.A.	X
21. สำนักงานพลังงานปรมาณูเพื่อสันติ	X	X	X	X	X
22. กรมส่งเสริมคุณภาพสิ่งแวดล้อม	X	X	X	N.A.	X
23. สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ	X	X	X	X	X
24. สำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ	X	N.A.	N.A.	N.A.	X
25. สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย	X	N.A.	N.A.	N.A.	X
26. สำนักงานปลัดกระทรวงคมนาคม	X	X	X	X	X
27. กรมเจ้าท่า	X	X	X	X	X
28. กรมการขนส่งทางบก	X	X	X	N.A.	X
29. การท่าเรือแห่งประเทศไทย	X	X	X	X	X

(✓) องค์การหลัก (X) เครือข่ายรับผิดชอบ (N.A.) Not Applicable * เลขานุการในคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยทางด้านการมีวัตถุ
 องค์การหลัก หมายถึง หน่วยงานที่มีหน้าที่รับผิดชอบหลักในการดำเนินงานเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของยุทธศาสตร์หลักแต่ละด้าน
 เครือข่ายรับผิดชอบ หมายถึง หน่วยงานสนับสนุน มีหน้าที่รับผิดชอบร่วมดำเนินงานเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของยุทธศาสตร์หลักต่างๆ
 Not Applicable หมายถึง หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับยุทธศาสตร์หลักดังกล่าวไม่มี

ยุทธศาสตร์หลัก หน่วยงาน	1 การพัฒนาเครือข่าย ในวงสถาบันแห่งชาติ	2 การพัฒนาระบบการ จัดการและป้องกัน อุบัติเหตุมีวัตถุ	3 การส่งเสริมและ ขยายผล ของเสียมีวัตถุ	4 การพัฒนาเครือข่าย ศูนย์พิษวิทยาแห่งชาติ	5 การศึกษาวิจัยและ พัฒนา
42. วิทยาลัยการสาธารณสุข จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	X	N.A.	N.A.	X	X
43. ศูนย์พิษวิทยาศิรีราช โรงพยาบาลศิริราช	X	X	X	X	X
44. กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน	X	X	X	X	X
45. สำนักงานประกันสังคม	N.A.	X	N.A.	N.A.	X
46. กรมโยธาธิการ	X	X	N.A.	N.A.	X
47. สำนักงานพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคม แห่งชาติ	N.A.	N.A.	N.A.	N.A.	X
48. กรมประชาสัมพันธ์	X	X	X	X	X
49. สำนักงานตำรวจแห่งชาติ	N.A.	X	N.A.	N.A.	X
50. สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค	X	X	X	X	X
51. สำนักงานคณะกรรมการป้องกันอุบัติเหตุ แห่งชาติ	X	X	N.A.	X	X
52. สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน	X	X	X	N.A.	X
53. สำนักงานประมาณ	X	X	X	X	X
54. กรมการอุตสาหกรรมทหาร	X	X	X	X	X
55. กรมวิทยาศาสตร์ทหารบก	X	X	X	X	X

(✓) องค์การหลัก (X) เครือข่ายรับผิดชอบ (N.A.) Not Applicable * เลขานุการในคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยทางด้านการมีวัตถุ
องค์การหลัก หมายถึง หน่วยงานที่มีหน้าที่รับผิดชอบหลักในการดำเนินงานเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของยุทธศาสตร์หลักแต่ละด้าน
เครือข่ายรับผิดชอบ หมายถึง หน่วยงานสนับสนุน มีหน้าที่รับผิดชอบร่วมดำเนินงานเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของยุทธศาสตร์หลักต่างๆ
Not Applicable หมายถึง หน่วยงานที่มีความเกี่ยวข้องกับยุทธศาสตร์หลักดังกล่าวน้อย

หน่วยงาน	ยุทธศาสตร์หลัก	1 การพัฒนามาตรฐานวิชาชีพ ให้บุคลากรมีมาตรฐาน	2 การพัฒนาระบบการ จัดการและป้องกัน อุบัติเหตุมีวัตถุ	3 การส่งเสริมศักยภาพ ของเสียเคมีวัตถุ	4 การพัฒนามาตรฐานวิชาชีพ ศูนย์พิษวิทยาแห่งชาติ	5 การศึกษาวิจัยและ พัฒนา
70. สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย		N.A.	N.A.	N.A.	N.A.	X
71. บมจ. บริหารและพัฒนาเพื่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม		X	N.A.	X	N.A.	X
72. สถาบันสิ่งแวดล้อมไทย		N.A.	N.A.	X	N.A.	N.A.
73. CropLife International		X	X	X	X	X
74. มูลนิธิศูนย์สิ่งแวดล้อมโลก		N.A.	N.A.	X	N.A.	N.A.
75. สถาบันวิจัยเพื่อพัฒนาประเทศไทย		N.A.	N.A.	N.A.	N.A.	X
76. มูลนิธิเพื่อผู้บริโภค		X	N.A.	N.A.	X	N.A.
77. มูลนิธิหมอชาวบ้าน		N.A.	N.A.	N.A.	X	N.A.
78. มูลนิธิโลกสีเขียว		N.A.	N.A.	X	N.A.	N.A.
79. สมาคมเภสัชวิทยาแห่งประเทศไทย		N.A.	N.A.	N.A.	X	X
80. สมาคมวิทยาศาสตร์แห่งประเทศไทยใน พระบรมราชูปถัมภ์ (สาขาเคมี)		N.A.	N.A.	N.A.	N.A.	X

(✓) องค์กรหลัก (X) เครือข่ายรับผิดชอบ (N.A.) Not Applicable * เลขานุการในคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยทางด้านเคมีวัตถุ
องค์กรหลัก หมายถึง หน่วยงานที่มีหน้าที่รับผิดชอบหลักในการดำเนินงานเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของยุทธศาสตร์หลักแต่ละด้าน
เครือข่ายรับผิดชอบ หมายถึง หน่วยงานสนับสนุน มีหน้าที่รับผิดชอบร่วมดำเนินการเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของยุทธศาสตร์หลักต่างๆ
Not Applicable หมายถึง หน่วยงานที่มีความเกี่ยวข้องกับยุทธศาสตร์หลักดังกล่าวเล็กน้อย

**กรอบความคิดและทิศทางการพัฒนาความปลอดภัยด้านเคมีวัตถุของประเทศ
ในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9 (พ.ศ. 2545-2549)**

ตั้งแต่เดือนตุลาคม 2542 ที่ผ่านมา คณะอนุกรรมการประสานนโยบายและแผนการดำเนินงานว่าด้วยความปลอดภัยด้านเคมีวัตถุร่วมกับหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง ทั้งภาครัฐและเอกชน ร่วมกันวิเคราะห์แหล่งข้อมูลตลอดวัฏจักรของสารเคมี (นำเข้า→ผลิต→บริโภค/อุปโภค→ส่งออก→กำจัด * หมายถึง การขนส่งและจัดเก็บ) ที่มีอยู่ขณะนี้ในประเทศไทย เราได้วิเคราะห์ว่า มีข้อมูลอะไรบ้าง ใครมี และมีอยู่ที่ไหน ขณะนี้กล่าวได้ว่า หน่วยงานต่าง ๆ ได้จัดทำฐานข้อมูลของตนเองเพื่อประโยชน์สำหรับใช้งานของหน่วยงาน และยินดีแลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกันและกัน เราพบว่ามีข้อมูลหลายด้าน และหน่วยงานยังไม่ทราบซึ่งกันและกัน ไม่ว่าจะเป็นระหว่างภาครัฐด้วยกันเอง หรือระหว่างภาครัฐและเอกชน รวมถึงประชาชน เมื่อได้วิเคราะห์ปัญหาสำคัญของการใช้สารเคมีในประเทศแล้ว เห็นว่า ทิศทางการพัฒนาความปลอดภัยด้านเคมีวัตถุของประเทศในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9 สมควรมี 5 ด้าน ที่สำคัญ ได้แก่

1. ข้อมูลสารเคมี
2. การจัดการและป้องกันอุบัติเหตุเคมีวัตถุ
3. การจัดการของเสียเคมีวัตถุ
4. เครือข่ายศูนย์พิษวิทยา
5. การศึกษาวิจัยและพัฒนา

โดยในทุกๆด้านจะต้องคำนึงถึงเรื่อง การพัฒนานกฎหมาย การพัฒนาคน และบทบาทของภาคธุรกิจ องค์กรเอกชน องค์กรท้องถิ่น ประชาชน และสื่อมวลชนด้วย

1. ข้อมูลสารเคมี กรณีมีปัญหาสารเคมี ไม่ว่าจะเป็นกรณีปกติหรือฉุกเฉิน (อุบัติเหตุ/รั่วไหล/อุบัติเหตุ) จะสามารถติดต่อสอบถามใครได้บ้าง ที่จะได้ข้อมูลเพียงพอต่อการจัดการปัญหา ต้องมีการกำหนดรูปแบบ/แนวทาง/แผนงาน/กำหนดจุดประสานร่วมกัน ผู้มีข้อมูลสารเคมีต้องมาร่วมกันจัดทำแผนงาน/โครงการที่ชัดเจน มุ่งให้มี Uniformity และ Solidarity

2. การจัดการและป้องกันอุบัติเหตุเคมีวัตถุ พบว่า ศูนย์สื่อสารเรนทร กระทรวงสาธารณสุข มีเจ้าหน้าที่ประสานงานวิทยุและข้อมูลข่าวสารอยู่ประจำศูนย์ตลอด 24 ชั่วโมง โดยมีแพทย์เป็นผู้ควบคุมและให้คำปรึกษาแก่เจ้าหน้าที่ศูนย์ และศาลาว่าการกรุงเทพมหานคร (กทม.) เริ่มใช้แผนป้องกันและ

2. การพัฒนาคน "ยึดคนเป็นศูนย์กลางของการพัฒนา" สอดคล้องตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 8 และ 9 "คน" ในที่นี้หมายถึงประชาชนและบุคลากรที่เกี่ยวข้องทั้งระบบ ดังนั้นต้องร่วมกันวิเคราะห์ Training needs และจัดลำดับความสำคัญของการพัฒนาในแต่ละระดับ ทั้งนี้ต้องให้ความสำคัญในเรื่องการสร้างค่านิยม ทักษะ แรงจูงใจ รวมทั้งการสร้างขีดความสามารถให้เกิดความร่วมมือกันเป็นพันธมิตร เกิดสภาวะผู้นำในทุกระดับด้วย

3. ภาคธุรกิจ องค์กรเอกชน องค์กรท้องถิ่น ประชาชน และสื่อมวลชน การมีส่วนร่วมของภาคธุรกิจ องค์กรเอกชนและประชาชนจะทำให้สามารถป้องกันปัญหาความเสี่ยงอันตรายจากการใช้เคมีวัตถุได้อย่างเป็นรูปธรรม เรื่องนี้ภาคธุรกิจได้มีข้อเสนอแล้ว (จากการสัมมนา "การใช้สารเคมีอย่างปลอดภัย : ความรับผิดชอบของภาคธุรกิจ" วันที่ 7 เมษายน 2543) แต่ยังขาดในส่วนขององค์กรเอกชน องค์กรท้องถิ่น ประชาชน และสื่อมวลชน

กระบวนการจัดทำแผนแม่บทพัฒนาความปลอดภัยด้านเคมีวัตถุแห่งชาติ

ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2545-2549)

1. คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยทางด้านเคมีวัตถุ โดยคณะอนุกรรมการประสานนโยบายและแผนการดำเนินงานว่าด้วยความปลอดภัยด้านเคมีวัตถุประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อจัดทำแผนแม่บทพัฒนาความปลอดภัยด้านเคมีวัตถุแห่งชาติ ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2545-2549) ให้สอดคล้องกับนโยบายรัฐบาลที่กำหนดตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9 (พ.ศ. 2545-2549) และนโยบายระดับนานาชาติของประเทศของ Intergovernmental Forum on Chemical Safety (IFCS)
2. คณะอนุกรรมการประสานนโยบายและแผนฯ มีการประชุมพิจารณาและดำเนินการดังนี้
 - 2.1 ทบทวนสถานการณ์การดำเนินงานความปลอดภัยด้านเคมีวัตถุ ตามแผนแม่บทพัฒนาความปลอดภัยด้านเคมีวัตถุแห่งชาติ ฉบับที่ 1 (พ.ศ. 2540-2544) และภาพรวมของการพัฒนาที่ผ่านมาตั้งแต่ปี 2540-ปัจจุบัน
 - 2.2 ประชุมเป็นประจำประมาณเดือนละ 1 ครั้ง ตั้งแต่ช่วงตุลาคม 2542 ถึงมีนาคม 2544 รวม 12 ครั้ง เพื่อเสริมสร้างความมีส่วนร่วมและประสานการยกย่องแผนแม่บทฯ ฉบับที่ 2
 - 2.3 เชิญหน่วยงานที่เกี่ยวข้องอื่นๆ มานำเสนอสถานการณ์การดำเนินงานในปัจจุบัน ทิศทางในอนาคต และร่วมแลกเปลี่ยนประสบการณ์และข้อคิดเห็น และเชิญมามีส่วนร่วมในการประชุมครั้งต่อไป
 - 2.4 จัดสัมมนาเชิงปฏิบัติการกับภาคเอกชน เรื่อง “การใช้สารเคมีอย่างปลอดภัย: ความรับผิดชอบของภาคธุรกิจ” เมื่อวันที่ 7 เมษายน 2543 เพื่อฟังความคิดเห็น และการมีส่วนร่วมในการจัดทำแผนแม่บทฯ จากภาคเอกชน
 - 2.5 จัดสัมมนาระดมความคิดระดับชาติ เรื่อง “การจัดทำแผนแม่บทพัฒนาความปลอดภัยด้านเคมีวัตถุ ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2545-2549)” เมื่อวันที่ 26-28 กรกฎาคม 2543 โดยภาครัฐและเอกชนที่เกี่ยวข้อง เพื่อกำหนดวิสัยทัศน์ กรอบการพัฒนา และยุทธศาสตร์หลักในการดำเนินงาน
3. คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยทางด้านเคมีวัตถุอนุมัติหลักการ วิสัยทัศน์/วัตถุประสงค์/เป้าหมาย และกรอบการพัฒนาหลักของร่างแผนแม่บทฯ ฉบับที่ 2 เมื่อวันที่ 27 กันยายน 2543 ก่อนนำเสนอความเห็นชอบจากคณะรัฐมนตรี
4. คณะรัฐมนตรีผ่านความเห็นชอบในแผนแม่บทฯ ฉบับที่ 2 เมื่อวันที่ 28 สิงหาคม 2544
5. คณะอนุกรรมการประสานนโยบายและแผนฯ ประชุมพิจารณากับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการจัดทำแผนฯ และคำของบประมาณในแต่ละปี เพื่อสนองยุทธศาสตร์หลักทั้ง 5 ด้าน ทำให้แผนแม่บทฯ นี้สามารถนำไปปฏิบัติได้จริง

-สำเนา-

คำสั่งคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยทางด้านเคมีวัตถุ

ที่ 1/2544

เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการในคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยทางด้านเคมีวัตถุ

อนุสนธิคำสั่งคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยทางด้านเคมีวัตถุที่ 1/2543 สั่ง ณ วันที่ 15 พฤศจิกายน พ.ศ. 2543 ได้แต่งตั้งคณะกรรมการประสานนโยบายและแผนการดำเนินงานว่าด้วยความปลอดภัยด้านเคมีวัตถุ คณะอนุกรรมการเครือข่ายศูนย์พิษวิทยา คณะอนุกรรมการระบบเครือข่ายสารสนเทศด้านเคมีวัตถุแห่งชาติ และคณะอนุกรรมการเครือข่ายการวิจัยและพัฒนา รวมทั้งสิ้น 4 คณะ เพื่อให้การดำเนินงานด้านเคมีวัตถุเป็นไปด้วยความเรียบร้อย มีประสิทธิภาพ และประสิทธิผล นั้น

ทั้งนี้ คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยทางด้านเคมีวัตถุได้มีมติในการประชุมครั้งที่ 1/2544 วันที่ 28 มิถุนายน พ.ศ. 2544 เห็นสมควรแต่งตั้งคณะกรรมการเครือข่ายศูนย์พิษวิทยาภาคเหนือ และคณะอนุกรรมการจัดการประชุมระหว่างรัฐบาลว่าด้วยความปลอดภัยด้านเคมีวัตถุครั้งที่ 4 พ.ศ. 2546 (Thailand Organizing Committee for IFCS Forum IV, 2003) และเปลี่ยนแปลงอนุกรรมการบางท่าน เพื่อให้การดำเนินงานด้านเคมีวัตถุเป็นไปอย่างเรียบร้อย เหมาะสม และมีประสิทธิภาพ จึงให้ยกเลิกคำสั่งคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยทางด้านเคมีวัตถุที่ 1/2543 สั่ง ณ วันที่ 15 พฤศจิกายน พ.ศ. 2543 และแต่งตั้งคณะกรรมการในคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยทางด้านเคมีวัตถุ โดยมีองค์ประกอบและอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

1. คณะอนุกรรมการประสานนโยบายและแผนการดำเนินงานว่าด้วยความปลอดภัยด้านเคมีวัตถุ

1.1 องค์ประกอบ

1.1.1	นายสุวิทย์ วินุลผลประเสริฐ	ประธานอนุกรรมการ
1.1.2	รองเลขาธิการคณะกรรมการอาหารและยา
ที่เลขาธิการคณะกรรมการอาหารและยาอบหมาย	รองประธานอนุกรรมการ
1.1.3	ผู้แทนการทำเรือแห่งประเทศไทย	อนุกรรมการ
1.1.4	ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ	อนุกรรมการ
1.1.5	ผู้แทนสำนักงานปรมาณู	อนุกรรมการ
1.1.6	ผู้แทนกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน	อนุกรรมการ
1.1.7	ผู้แทนกรมอนามัย	อนุกรรมการ
1.1.8	ผู้แทนกรมโรงงานอุตสาหกรรม	อนุกรรมการ
1.1.9	ผู้แทนการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย	อนุกรรมการ

2. คณะอนุกรรมการระบบเครือข่ายสารสนเทศด้านเคมีวัตถุแห่งชาติ

2.1 องค์ประกอบ

2.1.1	นายประดิษฐ์ เชี่ยวสกุล	ประธานอนุกรรมการ
2.1.2	รองเลขาธิการคณะกรรมการอาหารและยา ที่เลขาธิการคณะกรรมการอาหารและยามอบหมาย	รองประธานอนุกรรมการ
2.1.3	ผู้แทนสถาบันวิจัยจุฬาภรณ์	อนุกรรมการ
2.1.4	ผู้แทนการทำเรือแห่งประเทศไทย	อนุกรรมการ
2.1.5	ผู้แทนการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย	อนุกรรมการ
2.1.6	ผู้แทนกรมควบคุมมลพิษ	อนุกรรมการ
2.1.7	ผู้แทนกรมวิชาการเกษตร	อนุกรรมการ
2.1.8	ผู้แทนกรมศุลกากร	อนุกรรมการ
2.1.9	ผู้แทนกรมวิทยาศาสตร์การแพทย์	อนุกรรมการ
2.1.10	ผู้อำนวยการสถาบันความปลอดภัยในการทำงาน กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน หรือผู้แทน	อนุกรรมการ
2.1.11	ผู้อำนวยการสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด หรือผู้แทน	อนุกรรมการ
2.1.12	ผู้อำนวยการกองอาชีวอนามัย กรมอนามัย หรือผู้แทน	อนุกรรมการ
2.1.13	ผู้อำนวยการศูนย์สารสนเทศ สำนักงานปลัดกระทรวงคมนาคม หรือผู้แทน	อนุกรรมการ
2.1.14	ผู้อำนวยการศูนย์สารสนเทศเพื่อการคุ้มครองผู้บริโภคด้านสาธารณสุข สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา หรือผู้แทน	อนุกรรมการ
2.1.15	ผู้อำนวยการสถาบันการแพทย์ด้านอุบัติเหตุและสาธารณสุข หรือผู้แทน	อนุกรรมการ
2.1.16	ผู้แทนกลุ่มอุตสาหกรรมเคมี สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย	อนุกรรมการ
2.1.17	ผู้แทนสมาคมอาชีวศึกษาไทย	อนุกรรมการ
2.1.18	ผู้แทนสภาองค์การลูกจ้างสภาแรงงานแห่งประเทศไทย	อนุกรรมการ
2.1.19	หัวหน้าศูนย์ข้อมูลวัตถุอันตราย กรมโรงงานอุตสาหกรรม หรือผู้แทน	อนุกรรมการ
2.1.20	น.ส. พรพิศ ศิลขุทธิ์ สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา	อนุกรรมการและเลขานุการ
2.1.21	น.ส. อรุณ คงพานิช สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา	อนุกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
2.1.22	น.ส. ชุติมา จามิกรกุล สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา	อนุกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

3.1.11	ผู้แทนกรมส่งเสริมการเกษตร	อนุกรรมการ
3.1.12	ผู้แทนกรมศุลกากร	อนุกรรมการ
3.1.13	ผู้แทนกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน	อนุกรรมการ
3.1.14	ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ	อนุกรรมการ
3.1.15	ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ	อนุกรรมการ
3.1.16	ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ	อนุกรรมการ
3.1.17	ผู้อำนวยการกองระบาศาสนาวิทยา สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข หรือผู้แทน	อนุกรรมการ
3.1.18	ผู้อำนวยการสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย หรือผู้แทน	อนุกรรมการ
3.1.19	ผู้อำนวยการสำนักนโยบายและแผนสาธารณสุข สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข หรือผู้แทน	อนุกรรมการ
3.1.20	ผู้แทนมูลนิธิเพื่อผู้บริโภค	อนุกรรมการ
3.1.21	ผู้แทนสมาคมธุรกิจเคมี	อนุกรรมการ
3.1.22	น.ส. พรพิศ ศิลขุฑ์ สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา	อนุกรรมการและเลขานุการ
3.1.23	นางกนกพร อัมพวัน สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ	อนุกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
3.1.24	น.ส. อรุณ คณพานิข สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา	อนุกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
3.1.25	น.ส. ชุตินา จามิกรกุล สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา	อนุกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

3.2 อำนาจหน้าที่

- 3.2.1 ประสานจัดทำนโยบายและแผนวิจัยแห่งชาติด้านเคมีวัตถุ
- 3.2.2 ติดตาม ประเมินผลงานวิจัยด้านนี้ และนำผลการศึกษาวินิจฉัยไปใช้ประโยชน์ โดยเฉพาะการพัฒนาระบบเฝ้าระวังอันตรายจากการใช้เคมีวัตถุ
- 3.2.3 ประมวล ศึกษา วิเคราะห์ และประเมินระบบเฝ้าระวังการเสี่ยงอันตรายของเคมีวัตถุต่อมนุษย์และสิ่งแวดล้อม เพื่อจัดทำแผนพัฒนาระบบเฝ้าระวังการเสี่ยงอันตรายจากเคมีวัตถุอย่างครบวงจร ตลอดจนเสนอข้อคิดเห็นและมาตรการในการลด แก้ไข และป้องกันปัญหาการเสี่ยงอันตรายจากเคมีวัตถุแก่หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
- 3.2.4 แต่งตั้งคณะทำงานได้ตามความจำเป็น
- 3.2.5 ปฏิบัติงานอื่นตามที่คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยทางด้านเคมีวัตถุมอบหมาย

4.1.24 น.ส. ภวิญญา มีมั่งคั่ง

อนุกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา

4.2 อำนาจหน้าที่

4.2.1 สนับสนุนให้มีเครือข่ายศูนย์พิษวิทยาแห่งชาติ โดยส่งเสริมด้านนโยบาย การแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร ข้อมูลวิชาการ การพัฒนาบุคลากร การให้ความรู้ และพัฒนาการมีส่วนร่วม

4.2.2 พัฒนาให้ศูนย์พิษวิทยาระดับภาค สามารถให้บริการด้านข้อมูล การรักษาและฟื้นฟู การป้องกัน การอบรมบุคลากร และการประชาสัมพันธ์

4.2.3 แต่งตั้งคณะทำงานได้ตามความจำเป็น

4.2.4 ปฏิบัติงานอื่นตามที่คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยทางด้านเคมีวัตถุมอบหมาย

5. คณะอนุกรรมการเครือข่ายศูนย์พิษวิทยาภาคเหนือ

5.1 องค์ประกอบ

5.1.1 คณะบดีคณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ประธานอนุกรรมการ

5.1.2 ผู้อำนวยการศูนย์วิทยาศาสตร์การแพทย์ จังหวัดเชียงใหม่ รองประธานอนุกรรมการ

5.1.3 นายแพทย์สาธารณสุข จังหวัดเชียงใหม่ หรือผู้แทน อนุกรรมการ

5.1.4 ผู้อำนวยการโรงพยาบาลลำปาง หรือผู้แทน อนุกรรมการ

5.1.5 นายกเทศมนตรีนครเชียงใหม่ หรือผู้แทน อนุกรรมการ

5.1.6 ปลัดจังหวัดเชียงใหม่ หรือผู้แทน อนุกรรมการ

5.1.7 ผู้อำนวยการสถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์สุขภาพ
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ หรือผู้แทน อนุกรรมการ

5.1.8 หัวหน้าภาควิชาเคมี คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ หรือผู้แทน อนุกรรมการ

5.1.9 หัวหน้าภาควิชาการสื่อสารมวลชน คณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ หรือผู้แทน อนุกรรมการ

5.1.10 หัวหน้าภาควิชาชีวเภสัชกรรม คณะเภสัชศาสตร์
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ หรือผู้แทน อนุกรรมการ

5.1.11 นายไพฑูรย์ ณรงค์ชัย อนุกรรมการและเลขานุการ

5.1.12 น.ส. จารวรรณ วิริยะหิรัญไพบูลย์ อนุกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

5.2 อำนาจหน้าที่

5.2.1 สนับสนุนให้มีเครือข่ายศูนย์พิษวิทยาภาคเหนือ เพื่อพัฒนาศักยภาพเครือข่ายศูนย์พิษวิทยาแห่งชาติ โดยการส่งเสริมด้านนโยบาย การแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร ข้อมูลวิชาการ การพัฒนาบุคลากร การให้ความรู้ และพัฒนาการมีส่วนร่วม

6.1.19 นายพินัย โกฐเพชร	ผู้แทนศูนย์สื่อสารสาธารณะสุนทร สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข	อนุกรรมการ
6.1.20 น.ส. พรพิมล เจริญสง	ผู้แทนกรมควบคุมมลพิษ	อนุกรรมการ
6.1.21 นายสามารถ วงศ์ประยูร	ผู้แทนกรมควบคุมโรคติดต่อ	อนุกรรมการ
6.1.22 นายธีระศักดิ์ พงศ์พนาไกร	ผู้แทนกรมโรงงานอุตสาหกรรม	อนุกรรมการ
6.1.23 นางรุ่งฤดี มีสมบุญ	ผู้แทนกรมวิชาการเกษตร	อนุกรรมการ
6.1.24 นางพัทตร์พริ้ง แสงดี	ผู้แทนกรมวิทยาศาสตร์การแพทย์	อนุกรรมการ
6.1.25 น.ส. ปิยาพร ชยดิพันธ์	ผู้แทนกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน	อนุกรรมการ
6.1.26 นางจงจิตร อังคทะวานิช	ผู้แทนคณะเภสัชศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล	อนุกรรมการ
6.1.27 น.ส. สุรีย์ เจียรณมงคล	ผู้แทนคณะเภสัชศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	อนุกรรมการ
6.1.28 น.ส. นิตยา กล่อมสังข์	ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ	อนุกรรมการ
6.1.29 นางกนกพร อัมพวัน	ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการป้องกัน- อุบัติภัยแห่งชาติ	อนุกรรมการ
6.1.30 นางอรทัย อาชวินุลโยบล	ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการ- เศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ	อนุกรรมการ
6.1.31 นางภาวสุทธิ์ จึงอนุวัตร	ผู้แทนสำนักงานปลัดกระทรวงคมนาคม	อนุกรรมการ
6.1.32 นายภักดี โพธิศิริ		อนุกรรมการ
6.1.33 นายชัยยุทธ ขวลิตนิกุล		อนุกรรมการ
6.1.34 นายจารุพงศ์ บุญหลง		อนุกรรมการ
6.1.35 นางฉลอง เล่าจริยกุล		อนุกรรมการ
6.1.36 น.ส. พรพิศ ศิลขุรท์	สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา	อนุกรรมการ และเลขานุการ
6.1.37 น.ส. ออริศ คงพานิช	สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา	อนุกรรมการและ ผู้ช่วยเลขานุการ
6.1.38 น.ส. ชุตินา จามิกรกุล	สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา	อนุกรรมการและ ผู้ช่วยเลขานุการ
6.1.39 น.ส. ภวิญญา มีมั่งคั่ง	สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา	อนุกรรมการและ ผู้ช่วยเลขานุการ